

אפילוג...

כמה ימים אחרי המשפט, אחרי שקראתי, וחזרתי וקראתי את הכרעת הדין של כבוד השופט פאלח זייד, יש לי שאלות, יש לי מחשבות והרהורים ואני, כרגיל, כותב את זה.

דבר ראשון, אני רוצה להגיד, אחרי שקראתי, וחזרתי וקראתי את קביעותיו של כבוד השופט בהכרעת הדין, הוא, שאני מלא התפעלות מיכולת הניתוח שלו, מהראייה הרחבה, מאיך הוא מסתכל ובוחר דברים לעומקם, איך הוא רואה גם את מה שלא נאמר. אני גם חייב וגם רוצה להגיד שאהבתי מאד את צורת ויכולת הכתיבה. ובלי שום התנשאות. אהבתי.

אבל, נשארתי עם שאלות, כאלו, שלמרות ההגיון הפנימי שלהן, ייתכן שחוסר ההשכלה שלי במשפטים הוא זה שגורם לי לשאול אותן. ובכל זאת, אני חייב לשאול. הן בנפשי. אז אני אשאל.

בכתב האישום, זה הניר שבו מוגדרת "אשמתי" נכתב כי "הנאשם חכה/פגש את המתלוננת ליד תחנת האוטובוס ברדתה מההסעה", ושם התנהל האירוע, נשוא האישום, (ביקש חברות, משך, מישש) ובכל זאת, במהלך כל עדויות התביעה לא נשמעה על כך אף מילה, ולו אחת. שאלתי הנובעת מכך היא, מדוע אין לכך שום התייחסות של השופט? האם התביעה לא צריכה להוכיח, ועוד מעל כל צל של ספק, את מה שכתוב בכתב האישום שלה עצמה?

והשאלה הזאת אף מקבלת משנה תוקף מאחר וב"סיכומי התביעה", זה בדיוק מה ששוב כותבת הפרקליטה התובעת, אחרי שכל העדויות כבר נשמעו, והמשפט המסוים הזה חוזר שוב(!), כאילו לא היה משפט... ועל הניר חתומה בנוסף "סגנית בכירה".... והשאלה אף מקבלת עוד חיזוק מכך שלמעשה, ושימו לב - **כל המשפט מתייחס לאירוע אחר(!) לגמרי**, כזה שמתרחש במקום מרוחק מאד, ושונה, אותו אני הוא זה שדווקא סיפרתי, בעת שמסרתי את עדותי הראשונה במשטרה, כאשר באותו זמן לא ידעתי בכלל מי המתלוננת. אז כאמור, ובהמעטה, מפליאה אותי חוסר ההתייחסות לכך.

ואם כבר הפרקליטות מאמצת את דברי (זו הגירסה שלי) באשר למיקום האירוע, אז למה היא לוקחת רק את החלק הזה מגירסתי ומתעלמת מכל היתר? ולא סתם מתעלמת, לא טורחת במשך 4 שנים אפילו לחקור ולו קמץ ממנה? אז אני את התשובה לשאלה הזאת. מצאתי כבר מזמן, בספרים שקראתי, בדברי עורכי דין ידועים ובפסקי דין לא מעטים ובתחקירים. והתשובה המכאיבה היא זאת – **הפרקליטות אומרת: "את דעתי כבר קבעתי, אז אל תבלבלו אותי עם העובדות"** ואין לי זכויות יוצרים על המשפט הזה. יש דוגמאות לכך כמעט מדי שבוע.... ומאחר ואני למדתי את זה על בשרי, ובדרך הקשה יש לאמר, הרי אין לי ספק שכבוד השופט מכיר את התופעה הזאת הרבה יותר טוב ממני, ובכל זאת הוא מתייחס לזה בקלילות רבה. הוא אמנם אומר שזה נכון, אבל, זה לא נורא... (לא במילים שלי)...

בעיניי שלי ובמחשבתי, זה, זאת, הגירסה שלי, זה הדבר הכי חשוב באמת. יותר חשוב אף מחוסר אמינותה של המתלוננת. גם בהכרעת הדין זה כתוב פחות או יותר כך. כי את הזיכוי קיבלתי גם מהיות גירסתי, בעיני כבוד השופט, אמינה וסדורה וגם מהיות גירסתה של המתלוננת ההיפך בכל המובנים. ולכן, אני קיוויתי ובכל ליבי, שבהכרעת הדין, העובדה הזאת, זאת שמציגה את הרשלנות ואת הזחיות ואת חוסר האחריות של הפרקליטות, שהעובדה הזאת תקבל ביטוי מהדהד. כי זה הרי ברור, לי לפחות, שאם בדיקה כזאת היתה נעשית, ובהתחלה, **לא היה נכתב כלל כתב האישום הזה** ולא היו מענים ומייסרים אותי חמש(!) שנים, לעזעזל! את ההסבר, אולי, להתנהלות הפרקליטות, נמצא בקטע הבא.

אני מייצר על ההתנהלות הסלחנית של כבוד השופט לעדותה של השוטרת שהיתה, לדעתי כמובן, מתחת לכל ביקורת בכל קריטריון. היא ממש שיקרה (בהתייחסותה לכלב שלי ולא רק), ממש שיקרה. שוטרת מעל דוכן העדים! ובקטע ממש רלבנטי! גם היה ברור, מהשימוש שעשתה במילה "קורבן", בהתייחסותה למתלוננת, מילה שהיא חזרה עליה שוב ושוב במהלך דבריה, שהיא חרצה כבר מזמן את דיני - אז "אל תבלבלו

אותי עם העובדות", כבר אמרתי פעם? אז למה היא צריכה לבדוק, או חס וחלילה עוד לחקור את הגירסה שלי...
לכן, אני חושב, שבפרקליטות, שמורכבת מעורכי דין, אנשים משכילים ללא ספק, אלו הממונים על הפרקליטה במשפט שלי, היו צריכים לשים לב בעצמם (!) לחוסר המקצועיות, לדעה המוקדמת ולרוע הלב שלה. והרשו לי להיות ציני לרגע ולהגיד, אולי לשאול, מה באמת, ובסתר... חשבה לעצמה התובעת, הפרקליטה, כשהיא שמעה את השוטר הזאת משקרת ומתפתלת על דוכן העדים כשנשאלה שוב ושוב מדוע לא מצאה לנכון לבדוק את הגירסה שלי...
לכן, בשביל השקט הנפשי שלי, או בשביל הילדים והנכדים שלי, רציתי לראות יותר התייחסות, או אולי אגיד דווקא פחות, סלחנות אליה ואל עדותה בהכרעת הדין. ולא שמעתי. אכזבה.

עד פה, פחות או יותר, ההתייחסות שלי למה שחסר לי בהכרעת הדין.

אבל, יש עוד "משהו" בהכרעת הדין והוא כמובן הזיכוי. והוא לא סתם זיכוי, אלא, "זיכוי גמור ומלא", וכמו שאמרו לי שם ים הכתבים והצלמים שחיכו שם - "אין דברים כאלו"...
ו"המשהו" הזה, תאמינו לי, קוראים לו, לה – עו"ד תמי אולמן.
חמש שנים אנחנו ביחד. והיא מזכירה לי את אומני הקונגפו שמאמנים, בחורים צעירים, מאמנים אותם בסודות הכרעת היריב, בסודות השליטה העצמית, בסודות המכה המכרעת בזמן הנכון ומתי היא באה...
מעולם לא אמרה לי "יהיה בסדר, אל תדאג", ואני השתגעתי. לא ישנתי בלילה...
לפעמים, ברגעי "חולשה" אחרי יום בבית המשפט, אמרה/שאלה אותי "היה טוב היום אה?!"
הייתי שולח לה מייל, מחכה לעידוד... ותשכחו מזה.... "תמשיך לחיות" וזהו!!!
אבל, בבית המשפט, כשהיא חוקרת עדים ועדות ב"חקירה נגדית", אתם לא רוצים להיות העדים!!!

התובעת, זאת מהפרקליטות, העלתה לדוכן העדים שורת עדים ארוכה: המתלוננת, אביה, עובדות סוציאליות, אם הבית, שני שוטרים שהיו אחראים על מסדר זיהוי, וכמובן את השוטר שהזכרתי קודם. והיא, התובעת, גרמה להם לספר, אבל רק מה שהיה נוח לה, לפרקליטה, התובעת אותי.
ושם, על דוכן העדים, כל(!) העדים כולל המתלוננת, שאותה במיוחד חקרו במשטרה שעות ארוכות (מפני שהיא לא אמרה מיד את מה שהם רצו לשמוע), כל העדים "סיפרו סיפורים". וגם השוטרים! ואני ישבתי ושמעתי והתפלצתי!
ואז באה עו"ד תמי אולמן וקרעה אותם, את כולם, לגזרים, גילתה את ערוותם ואת שיקריהם.
אמר כבוד השופט: " בהתחלה, אחרי ששמעתי את המתלוננת האמנתי לה, אחר כך, אחרי ששמעתי מה תמי עושה, הבנתי שלא כך הם פני הדברים, לכן זיכיתי אותך".

אז עכשיו הנה הסייפא של כל הדברים האלו שכתבתי. חומר למחשבה.
אני זוכיתי לא מפני שמישהו בדק את הגירסה שלי. אותה פרקליטות/משטרה שלא בדקו אותי מעולם, הם אף אלו שלא בדקו ממש את הגירסאות של העדים שלהם! ולא תאמינו שאחרי 4 שנים(!), לפתע, הפרקליטות ביקשה מהמשטרה לחזור ולחקור עוד דברים מאותם עדים! לא חס וחלילה את גירסתי....

אני זוכיתי בגלל היכולות של תמי אולמן! מפני שתמי אולמן האמינה לי. וכמובן ובעיקר אני זוכיתי בגלל שתמי אולמן השכילה לראות ולהבין, ובעיקר להראות, איך העדים של התביעה מסתבכים ומשקרים, כולל השוטרים.

אני מקווה שמי שקורא את זה יבין עכשיו היטב ובוודאות, את משמעות המשפט – "את דעתי גיבשתי ואל תבלבל אותי עם העובדות!" שהרי לולא היה לי את תמי אולמן הייתי נשלח לבית סוהר!!! לולא היה לי את תמי אולמן, לא מפני שאני לא אשם!!!
אתם מבינים את משמעות הדבר הזה?

קוריוז עצוב: מיד אחרי שנקראתי למשטרה שם נתתי עדות אחרי שנאמר לי במה מאשימים אותי, נתפשתי לבהלה. ואז חיפשתי בגוגל עורך דין שיעזור לי. ומצאתי משרד עם שתי עורכות דין המתפארות שהיו קצינות במשטרה. ואז, ה"משטרה" עוד עשתה עלי רושם... ורצתי אליהן, עם אשתי. ואז שם, עורכת הדין/קצינת משטרה לשעבר, אחרי ששמעה אותי, הוציאה טבלט קטן (6"), חיפשה וחיפשה וחיפשה, מצאה והקריאה לי: "זה פשע, עבירה פלילית שמקבלים עליה 3 שנות מאסר"... זהו. שילמתי לה 800 ₪ וברחננו. ואז התחלתי להבין משטרת ישראל מהי. ראו הוזהרתם!
ובקשר ל"הפרקליטות מהי" כבר בטח הבנתם... ו – קיבינימט כבר אמרתי???

זהו. עד כאן. שאלתי את שאלותי. ולא שאני מחכה שמישהו ייתן לי תשובות..

ליבי ליבי עם מי שיואשם במשהו והוא לא מכיר את תמי אולמן. ליבי ליבי עם מי שמאמין במשטרה ובפרקליטות של מדינת ישראל.

דן רוגל
יוני 2017